

Cseh Katalin

VÁRATLAN

Az utcán futottak össze néhány percig
csak szótlánul bámulták egymást
szinte egyszerre kezdtek verejtékezni
hogyan vagy jól vagyok a család a gyerekek
a munkahely a szülők apám meghalt
anyám még jó erőben van apám demens
anyám a szíve miatt gyengélkedik
akkor minden jót kívánok neked én is
remélem még találkozunk igen valószínűleg
milyen volt a bőre nárciszillatú máskor kesernyés
tapintása bársonyos milyen volt az öröme
rövid és sűrű szomorúsága hosszú és gyér
azt mondta mindig szeretni fog soha nem hagy el
azt mondta belefáradt és hogy ki kell lépnie
ebből a kapcsolatból túl tömény túl ragacsos
nem életszerű inkább halálos meneküljünk mondta
ketten két irányba és menekültek azóta is
tart a menekülés bár ők szentül hiszik hogy
már régóta révbe értek menedékhelyet kaptak

FOLYAMAT

Hatvanhatodik életévében jár,
az egészségügyi világszervezet
és egyéb hivatalos álláspont szerint is
már az öregedők kategóriájába tartozik.
Főképpen a láthatatlan, ruhákkal takart
helyeken jelentkezik rajta a kor:
egykor feszes mellei megereszkedtek,
térdhajlataiban sötétkék visszerek

éktelenkednek, combjain enyhén
lötyögni kezd már a bőr, az arca viszont
kislányosan sima, tekintete tiszta.
Nemrég vonult nyugállományba,
becsülettel, példás szorgalommal és
kitartással dolgozott évtizedekig
ugyanazon a munkahelyen.
Tisztességgel felnevelt három gyermeket,
türelemmel gondozta és méltóképpen
kísérte utolsó útjukra, két esztendő különbséggel,
a szüleit, nem sokkal később férjét is elvitte
az agyvérzés. Aztán egy nap arra ébredt, hogy
éles fájdalom hasogatja a jobb oldalát,
szerencsére nem tartott sokáig, és nem is
ismétlődött meg, ezért nem fordult orvoshoz.

Őszi nagytakarítás közben saját és felnőtt gyerekei
egykori kedvenc játékaira bukkan: horpadt arcú,
fél lábú babájára, nagy fia kopott-barna,
lefogyott macijára, lánya szakadozott bundájú,
szomorú szemű mókusára, kisebbik fia még mindig vidám,
csapzott vörös hajú bohócára. Rendre megfürösztötte őket,
sokáig gyönyörködik bennük: íme, az elnyűtt örökkévalóság bája,
s elmosolyodik, éppen úgy, mint valamikor kislánykorában,
amikor fizetésnapon tejszínes habrolóval lepte meg az édesapja.

PADTÁRS

Barátságos park, ülök a padon, nézem a derűsen
zöldellő fákat, az élettől duzzadó lombkoronákat,
merengek, ábrándozom, egy pillanatra el is bóbiskolok.
Arra ébredek, hogy mellettem ül egy meglehetősen
alkoholmámoros, jócskán korosodó férfi, és mesélni
kezdi élete történetét, ömlik belőle a keserűség.
Egy szót sem szólok, arra gondolok, hogy jó lenne

elhúzni innen, mégsem teszem. Megállás nélkül mond,
közben gesztikulál, aztán közelebb hajol, és szokatlanul
bizalmas hangon arra kér, hogy menjek fel hozzá,
itt lakik a park mellett, abban a négyemeletes
tömbházban, a földszinten, s máris mutatja, hogy
merre. Ne ijedjek meg, semmi rosszat nem akar,
csak a homlokomat szeretné megcsókolni,
különben is a magakorú hölgyekben már nem
tehetnek kárt a férfiak, jegyzi meg gúnyosan nevetve.
Szedelőzködöm, gyorsan távoznék, amikor
megragadja a jobb kezem, ne menjek,
mert ő olyan magányos, és tetszem is neki.
Könyörgő szemekkel néz rám. Indul a buszom,
sietnem kell, magyarázkodom zavaromban,
és máris megyek. A telefonszámát, drága,
megadhatná, hallom, amint szelíden mondja.
Egyre ingerültebb lesz, magából teljesen kivetkőzve
kiabál: jöjjön vissza, és adja meg a mobilszámát!
Fölgyorsítom lépteimet, menekülök kedvenc
parkomból, alkalmi padtársam meg lassan lehiggad.
A padon találja őt az este, a másnap reggel, s a
harmadnapi virradat?

NEMET MONDANI

Hányféleképpen lehet nemet mondani?
Bizalmasan, magabiztosan, hányavetin,
főlényesen, kimérten, ridegen,
lesújtóan, pusztító pillantással,
kezeket tördelve, megsemmisülve,
remegő térddel, heves szívdobogások
közepette, alig hallhatóan, szégyenkezve,
meghunyázkodva, a porban fetrengve,
és várni a hatást, mit szólnak majd ők, akiknek
a kérésére nemet mertünk mondani.

Mindez attól is függ, hogy már sokadszor gyakoroljuk-e
ezt a tevékenységet, esetleg csak nagyon ritkán,
vagy csupán egyetlenegyszer az életben.
Megrázó élmény, amikor a tükör előtt állva,
komor-komoly arccal önmagunknak mondunk nemet,
tükörképünk legyint, és kínosan nevet:
hosszan, csillapíthatatlanul.

Gyönyör